

„Jste velmi laskavý, Bartoloměji, ale nemohu vaší pohostinnosti dále zneužívat. Musím se vydat na cestu. Budu ráda, když mi poradíte, kterou branou se mohu vydat ke Křivoklátu.“

„Mluvíte jako pravá dáma. Žena jako vy se nehodí tam, kam se hodlá vrátit. Možná to jednou pochopíte. Možná... Jděte Píseckou branou,“ řekl a vysvětlil jí cestu.

Rozloučili se ještě jednou u hlavního chodu. Karolína opatrně vyšla na ulici a pak se rychlým krokem vydala na Vlašský rynek, aniž by se ohlédla. Sotva se však ocitla na náměstí, z každé strany ji zachytily dvě silné ruce. Začala se vzpouzet, křičela o pomoc, ale to už ji muži tlačili do opodál stojícího kočáru. Když ji povalili na podlahu vozu, udeřila se do hlavy tak silně, že ztratila vědomí.

***

Karolínu probral její vlastní křik. Okamžitě si přitiskla prsty ke spánku, kam se nešikovně uhodila. Na jejích prstech se objevila zaschlá krev.

Rozhlédla se kolem sebe. Díky několika svícnům si mohla přepychově zařízenou místnost prohlédnout. Vykládané truhly a truhličky, dřevěná křesla a stoly, divan obložený drahokamy, kabinetní skříň, zrcadlo tak velké, že by v něm mohla vidět celou svou postavu... Postel stála na mírně vyvýšeném místě a už teď ji děsila. Pomalu vstala a přešla k ní, aby přejela prsty po látce, jež tvořila nebesa. Byl to brokát tyrkysové barvy s jemným vzorem.

S nadějí pohlédla k oknu. Zastiňovaly ho taktéž brokátové závěsy, tentokrát sytě červené barvy. Chvatně je roztáhla a... Okno bylo zazděné. Vyděšeně se obrátila ke dveřím, ve kterých zarachotil klíč.

Objevila se mladá, snědá dívka, která položila na stůl podnos s jídlem a karafou vína.

„Kde to jsem?!“ vykřikla Karolína, ale dívka jen prudce sklopila hlavu k zemi a vycouvala z místnosti, aby za sebou zase rychle zamkla.

Karolína se okamžitě vrhla k masivním dveřím a zacloumala klikou. Nepovolily. Několikrát na ně marně zabušila, pak se k nim otočila zády a sesunula se k podlaze.

Rozechvěla se, jako by dostala zimnici, a propukla v nezadržitelný pláč. Prohrála. Podařilo se jí sice uprchnout před hradní stráží a Felisou, ale příliš daleko se nedostala. Unesli ji a uvěznil. Neznala svého únosce – mohl jím být prakticky kdokoliv z její minulosti. Především hraběnka Stradová...

Vzdychla si. Je den, nebo noc? Nemohla to ani odhadnout. Netušila, jak dlouho byla v bezvědomí a... Náhle zjistila, že má sobě jiné oblečení. Postavila se na nohy a spěchala k zrcadlu.

Zatajila dech, když spatřila modré sametové šaty s živůtkem zdobeným perlami. Přejela si po nich prsty a nemohla ani uvěřit, jak je látka jemná.

Ale kdo ji převlékl? Ta dívka, která jí přinesla jídlo?

Zatočila se jí z toho hlava. Posadila se do nejbližšího křesla a schovala si tvář do dlaní. Hlavně nesmí propadnout panice, musí zůstat klidná a odvážná, až se tu objeví její únosce.

Ach, Bože! Cítila se jako myš zahnaná do kouta. Nemohla se nijak bránit – zbývalo jí jen čekat. Jako by to už vícekrát nezažila! Nejdříve uvězněná v kobce Jednookého, pak na hradě v Buštěvsi...

Je vůbec ještě v Praze? Ničilo ji, že si na žádnou otázku nedokázala odpovědět.

V zámku opět zarachotil klíč a dovnitř vstoupila tatáž dívka.

„Nebudete jíst, urozená paní?“ špitla.

„Kde to jsem?“ vyhrkla znovu Karolína a vydala se k ní. Dívka prudce ustoupila ke dveřím s klíčem připraveným v ruce.

„Neptejte se mě na nic, prosím. Nemohu vám odpovědět, ale když nic z toho nesníte, dostanete další jídlo až za dva dny,“ špitla dívka a s obavami se ohlédla za sebe, jako by se tam každou chvíli mohl někdo objevit a spráskat ji bičem jako psa.

„Nebudu to jíst!“ zakřičela Karolína a doufala, že za dveřmi skutečně někdo stojí a slyší ji. Pokud v ní to maličké přežilo, bude jídlo potřebovat, ale hrdost a zuřivost jí zastínila mysl.

Dívka podnos okamžitě sebrala ze stolu, čehož Karolína využila a vyběhla ze dveří. Tam se však střetla s obrem, jenž jí vyrazil dech. Musel měřit nejméně dva metry, byl oblečen jako kterýkoli sedlák, avšak na rozdíl od něj mu u pasu visela dlouhá dýka.

Když se s ním srazila, uvědomila si, jak pevné má tělo, jako skála Polekaně před ním ustupovala do místnosti a nechala dívku projít ven. Muž se však nevzdálil. Úmyslně jí naháněl hrůzu temnými očima, v nichž se zrcadlilo samotné peklo. Připomínal jí, stejně jako Jednooký, samotného d'ábla.

„Nebudeš to jíst?“ zavrčel na ni a odhalil přitom zkažené zuby.

Karolína se nezmohla na odpověď. Jen zírala do jeho tváře, poťobané od neštovic.

„Zvykneš si na tenhle řád, protože jinak chcípneš jako ten nejposlednější z posledních v tomhle zatraceném domě. A nikdo tě nikdy nenajde.“

Otočil se k ní zády, aby jí dal najevo svou převahu, a pak za ní zamkl.

Karolíně se zatočila hlava. Musela se přidržet opěrky divanu, jinak by omdlela. Kdo byl ten strašlivý člověk? A komu slouží? Hraběnce Stradové? Ne, o tom pochybovala. Kdo jiný z jejích nepřátel má ale služebnictvo a dům, ve kterém jsou zazděná okna?

Najednou měla pocit, že nemůže dýchat. Čím dál víc ho umocňovala myšlenka, že v místnosti není žádné okno, které by mohla otevřít a pustit sem trochu čerstvého vzduchu.

Panebože, zešílí tady, pokud se hned teď nezačne něco dít.

Posadila se na divan a upřeně pozorovala dveře. Neměla nechat tu dívku s jídlem odejít. Přitiskla si dlaň na břicho a modlila se k Bohu, aby její dítě přežilo i následující dny. Zatím v ní rostlo. Vnímala, jak se pohybuje. Chtělo žít. Drželo se při ní i po těch hrůzných událostech uplynulých dnů.

Dlouhé hodiny nikdo nepřicházel, nikdo ji nepřemlouval, aby se najedla a posilnila.

Zrychleně dýchala a jen s velkým sebezapřením se začala upokojovala.

Proč ji oblékli do těchto pěkných šatů? A proč s ní na druhou stranu zacházeli jako s otrokem, od něhož vyžadovali naprostou poslušnost?

Měla přenocovat u Bartoloměje Sprangera. Jak ráda by teď souhlasila i s tím, aby ji namaloval třeba i nahou! Chtěla odejít z města, a nyní je v něm nejspíš navěky ztracená.

Kéž by byl Jindřich neodcházel! Kdyby na něho tolik nenaléhala, kdyby alchymista nezemřel, kdyby se ji Felisa nerozhodla zradit... Samá kdyby. Zkrátka se to stalo a ona se bude muset s novou situací vypořádat.

Jsi silná, přežila jsi už tolik nástrah, že zvládneš i tu následující, utěšovala se v duchu stále dokola a dokola.

Jindřich ji najde. Pokud i jeho neodvedli vojáci. Nemusel se přece vůbec dostat za hradby města. Nad tím dosud vůbec neuvažovala. Ale nechtěla si to ani připouštět. Znamenalo by to smrt, konec všem nadějím.

Ne, najde ji. Půjde po jejích stopách a zachrání ji z tohoto děsivého místa. Někdo přece musel zahlédnout, jak ji unášejí. Náměstí nebylo prázdné. Třeba se za ní Bartoloměj rozhodl vydat, na poslední chvíli spatřil, jak ji tlačí do kočáru, a někoho o tom zpraví...

Nemusíš mít strach, Jindřich tě najde...

Bylo smutné, že jako na svého zachránce nemyslela na Petra. Ten však musel ochránit Honzika a Markétku. Nemohl být na více místech současně. On je její životní láskou, pro kterou musí tato muka přežít. A Jindřich...

Uplynulo několik dalších hodin, a stále nikdo nepřicházel. Prošla se po místnosti, otvírala jednu truhlu po druhé, až konečně objevila několik svazků knih. Přenesla si je k divanu a začala si je prohlížet. Alespoň přijde na jiné myšlenky.

Sotva se však ke knihám posadila, zjistila, že nejsou psány česky. Jazyk těžko rozpoznávala – možná italština. Zklamaně je proto odložila.

Neměla ponětí, co si tu počne. Bude jen čekat, až se k ní někdo milostivě odhodlá vkročit? Ta dívka říkala, že ji nechají o hladu dva dny. Přece ji nehodlají takto trestat, vždyť čeká dítě! Jenomže to oni nevědí, a hlavně se to *nesmí* dozvědět!

Přejela si rukou po bříše. Může o svém dítěti mlčet třeba do skonání světa. Poznají to i beze slov. Už nyní by stačil jen jediný pohled zkušené ženy.

Rozplakala se. Čím se životu zprotivila, že ji tak trýzní? Ano, je dcerou císaře Rudolfa II., možná už to je odpověď.

Přestala vnímat čas. Jen se schoulila na pohovce a nechala se unášet spánkem a sněním o tom, že už brzy bude vysvobozena.

Hodiny se vleklely. V místnosti neexistovaly den a noc, splynuly v jedno. Neměla se podle čeho orientovat.

Toužila se něčeho napít, z hladu se jí už pomalu začala motat hlava. Polehávala na pohovce, chvíli seděla v křesle a mučila se vzpomínkami i nejistou budoucností. Občas si nebyla jistá, zda nesní, zda je tohle všechno opravdové, ale ať se snažila sebevíc, pokaždé procítila v místnosti o čtyřech stěnách, z nichž nebylo úniku.

Když se později otevřely dveře, unaveně a zároveň s nadějí k nim pohlédla. Objevila se snědá dívka, ale tentokrát s krvavou ránou na pravé tváři. Někdo jí ublížil. Letmo se s Karolínou střetla očima – mluvily za vše a Karolína moc dobře jejich prosby pochopila. Neoslovila ji, na nic se neptala. Jen ji nechala dojít ke stolku a položit na něj podnos s jídlem a džbánem vody. Dívka pak rychle vycouvala z místnosti a zamkla za sebou.

Karolína dlouho neotálela. Vrhla se na chleba, hrudku másla a vařená vejce. Jídlo jí sklouzávalo do žaludku pomalu, měla ho sevřený obavami. Nezdržovala se tím, že by si vodu nalávala do cínového poháru. Pila rovnou ze džbánu a ruce se jí přitom chvěly, jak si ho držela u úst.

Dveře se znovu otevřely. Karolína předpokládala, že se dívka vrátila s úkolem odnést vše, co nestačila za tu chvíli sníst, ale mylila se. A ve dveřích nestál ani hrůzu nahánějící obr.

„Kdo jste?“ zeptala se Karolína a zírala na šlechtice, který byl oblečený podle poslední módy. Na hlavě mu trčel směšný baret, který se k jeho nateklé tváři s plnovousem vůbec nehodil. Okružní kolem krku sice mohlo zakrývat jeho tučný krk, ale budilo spíš dojem, jako by vůbec žádný neměl. Zelený, jemně vyšíváný kabátec obepínal tlusté tělo a balónovité kalhoty vypadaly téměř jako sukně, jak měl zavalitá stehna. A černé punčochy jen ještě víc zdůraznily křivé nohy.

„Jsem rytíř Aleš Hauser z Hradce,“ představil se muž, konečně vešel a zamkl. Díval se přitom na Karolínu pohledem, jenž hovořil za vše. Klíč si pevně ukryl do dlaní a posadil se proti ní do křesla. Děлил je od sebe jen stolek se zbytkem jídla.

„Zřejmě se ptáte, proč jste tu, proč jsem vás nechal unést.“

Karolína do něj zabodla oči a nechala ho pokračovat.

„Nebudu vás zbytečně zatěžovat detaily, ale řekněme, že se mi podařilo získat velkou přízeň císaře Rudolfa. Díky svým cestám v mládí až v dalekých zemích jsem ve spolupráci s jeho antikvářem, hrabětem Stradou, získal několik velmi zajímavých skvostů do jeho umělecké sbírky. Kvůli mým... netradičním zálibám jsem však byl před několika týdny vyhoštěn od dvora a má situace v tuto chvíli není příliš záviděníhodná. Ve společnosti hraběnky Stradové jsem však zaslechl zvěsti o tom, že císař má ještě jednu dceru, po které marně dlouhá léta pátral. I já jsem se zapojil do pátrání a dnes mohu s klidným vědomím prohlásit, že jsem ji našel.“

Karolína zbledla. Dokázala si spojit ta dvě jména – hrabě Strada a hraběnka Stradová. Pokud to není její bratr či nějaký vzdálený příbuzný, musí být jejím otcem. Na tom však nyní pramálo záleželo. Tajemství jejího zrození ji opět dostihlo. Nepůjde-li k císaři s hraběnkou Stradovou, objeví ji jiní. Bojovala marně, aby se vyhnula osudu.

„Ač nejsou tyto prostory příliš pohostinné, věřte, že se k vám nechci chovat jako nepřítel. Zraňovalo by mě, jakou krásku bych musel nutit k poslušnosti.“

Karolína se nadechla, když se muž na delší dobu odmlčel. Pochopila to jako prostor, aby mohla konečně promluvit.

„Co ode mě chcete, pane?“

Muž se usmál a protáhl si prsty obou rukou, až v nich nepříjemně zakřupalo.

„Jen maličkost, má paní. Představím vás císaři jako svůj další objev – poklad, po kterém už mnoho let touží.“

„Toho se nedočkáte!“ odsekla a krev se v ní jen bouřila. Přesto věděla, že odpor bude marný. Měla už zkušenost s podobnými muži. Sotva se jí podaří získat několik dní. Do té doby ji musí najít Jindřich, jinak je ztracená.

„Ano, vím, že se s císařem odmítáte setkat. A dovoluji mi poznámku, že to naprosto nechápu. Viděla jste se v těch šatech? Vy nejste dívka, která patří na venkov.“

„Mýlíte se, pane, patřím právě tam.“

„Vskutku si to myslíte? Vždyť od císaře byste mohla mít vše, o čem se vám v současném postavení ani nesní. Titul, bohatství, vzdělání a v neposlední řadě i vysvobození z toho začarovaného kruhu.“

„O čem to mluvíte?“ Samotnou ji překvapilo, jak chladně a zdánlivě lhostejně dokázala na svého únosce reagovat.

„Setkat se s císařem, nebo neustále padat do dalších léček, a ohrožovat tím životy svých nejbližších?“

Karolína polkla. Přičilo se jí to přiznat, jenomže měl pravdu – dokázal do ní nahlédnout, byl seznámen s jejím pohnutým osudem. Kdyby se s císařem setkala, zřekla se svého života a

rodiny, zachránila by jim život. Ale ona nechce ztratit svou rodinu, její blízkost, domov v Unhošti... Nechce!

„Jste příliš, a hlavně zbytečně, tvrdohlavá. Přitom je to tak jednoduché! Představím vás císaři jako vlastní objev dlouholetého pátrání. Budete šťastná ze shledání se svým skutečným otcem a mě samozřejmě vrátíte na výsluní. Přesvědčíte císaře o mé laskavosti, o tom, jak jsem se k vám choval šlechetně a jakou oběť jsem musel přinést, abych vás dostal ze spárů nepřátel, kteří se vás pokusili zmocnit, aby císaře směli vydírat a žádat za vás výkupné. Budeme pak spokojeni oba – vy i já. Hraběnka Stradová by mě sice mohla prozradit, ale i s tím počítám a poradím si s tím. Jste moje osobní vítězství.“

„V to nedoufejte, pane!“ vykřikla. Rozčilovalo ji, jak s ní ten muž manipuluje, jak má vše připravené do posledního detailu.

„Je to jen na vás. Přemýšlejte o tom. Za dvě hodiny se vrátím. Očekávám, že se rozhodnete dobře. Už jen kvůli vám a dítěti, které nosíte pod srdcem.“

Domem se rozezněly další výstřely, výkřiky, dusot nohou a pak na krátký okamžik naprosté ticho.

„Najděte ji!“ zavelel náhle hřmotný hlas.

Karolína nevěděla, zda se o svůj život nemá obávat ještě víc. Komu zase padne do rukou? Co když ji uvězní mnohem horší muž, než jakým je Aleš Hauser? Jen při tom pomyšlení se rozechvěla strachy.

Ustoupila ode dveří, když se rázné kroky ozvaly na chodbě a zamířily k jejímu pokoji. Někdo stiskl kliku a pak si zavolal na pomoc další muže, aby dveře vyrazili.

Karolína přivřela oči.

A pak se dveře prudce rozletěly dokořán. Karolína v odlesku dohořívajících svíček spatřila vojáky ve výstroji, jakou měla císařská stráž u brány.

„Vy jste Karolína Sýkorová?“ zeptal se neznámý, který si k ní proklestil cestu mezi dalšími pěti muži.

Přikývla. Nic jiného ani nezbývalo.

„Heřman Kryštof Russworm, císařský maršálek. Jste volná,“ řekl a na tváři se mu objevil úsměv.

S Karolínou se náhle zatočil celý svět. Neměla se čeho chytit, a tak se zhroutil rovnu na zem.

***

„Budete v pořádku,“ slyšela nad sebou známý hlas. Zvolna opouštěla temnotu a pokračovala za světlem, které ji ostře bodalo do očí. Chtěla si je zaclonit rukou, ale byla tak těžká... Nedokázala se vůbec pohnout a stěží udržela otevřená víčka.

„Jste v bezpečí. Už vám nic nehrozí,“ pokračoval ten hlas a lákal Karolínu vynaložit veškeré úsilí, aby procitla.

Někdo kolem ní prošel. Zahlédla černou sutanu, jak se táhne po chladné podlaze. Je to otec Matheides? Jsou skutečně zachráněni?

Někdo ji neustále volal. Lákalo ji však zůstat v temnotě, bez světla, bez potíží, jež by jí život ještě uštedřil. Ano, už se rozhodla. Už nikdy se neprobudí.

„Karolínó...“

Třásli s ní. Hrubě, neomaleně. Jako by z ní snad mohli vykřesat alespoň jedinou jiskru, jež by jí přiměla se probrat. Ne, nenechá se už ničím zlákat. Konečně odpluje, nechá se unést temným proudem od všech problémů, které ji ničí.

Sbohem, říkala v duchu. Náhle se před ní objevilo zvláštní světlo, jasnější než paprsky slunce. Jak se k němu přibližovala, naplnil ji klid, odpuštění a láska, kterou cítila ke svým nejbližším. Ostatní zmizelo, stalo se jednou provždy minulostí a už se nikdy nevrátí. Usmívala se. Došla do svého cíle.

„Karolínó!“

Někdo ji štípnul do tváře a... Otevřela oči. Znovu se jí však zatočila hlava a málem opět upadla do bezvědomí.

„Už jsem se o vás začínala bát.“

Karolína opatrně vzhledla. Nad ní stála hraběnka Stradová, vedle otec Matheides a Jindřich. Tělem jí náhle projela neuvěřitelná úleva. Doufala, že jí hraběnka pomůže, doufala...

„Petr a děti?“ zeptala se a měla strach nadále je pozorovat, aby si v jejich očích nepřečetla krutou a bolestivou pravdu.

„U vašeho manžela je lékař. Pokusí se mu zachránit život. A děti jsou v bezpečí, nemusíte o ně mít strach.“

Karolína se zvedla a přijala Jindřichovu pomocnou ruku. V jeho zelených očích se zračil smutek. Nezachránil ji, nikoho nezachránil.

„Chci ho vidět,“ řekla a následovala hraběnku Stradovou do přízemí. Sotva spatřila Markétu a Honzíka, projela jí nevýslovná hrůza. Odmítnou ji, budou ji do smrti nenávidět.

Místo toho se k ní však s pláčem rozeběhli a objali ji. Sklonila se, aby je mohla políbit na tvář, na čelo, do vlasů... Bůh je zachránil. Už v něj opět bezmezně věřila.

Narovnala se, vzala je za ruku a pomalu kráčela k lůžku, nad nímž se skláněl lékař v černém oděvu.

„Přežije to?“

Lékař se k ní polekaně otočil, jako by ho vyrušil až její hlas.

„Je těžce zraněný, ale také velmi silný. Ranhojič, kterého k němu přivedli, zastavil veškerá krvácení z bodných ran a vyčistil je. Přežil noc. Musíme věřit, že přežije i ty následující,“ odpověděl jí a znovu se nad ním sklonil.

Karolína byla vděčná tomu postaršímu muži s bílým vousem a malýma černýma očima, neboť jí dával naději. A ona se jí pevně chopila. Petr se uzdraví. Všichni budou zase spolu, na statku v Unhošti. Už nikdy jim nikdo neublíží. Její nepřátelé jsou poraženi.

„Chci tu zůstat a pečovat o něj.“

„Obávám se, že to nebude možné,“ zaslechla za sebou pevný hlas hraběnky Stradové. Přivřela víčka a pokoušela se nevnímat slzy, jež jí stékaly po tvářích.

„Císař vás již očekává,“ pokračovala hraběnka. „A nepatří právě k nejtrpělivějším.“

„Musím s vámi odejít hned?“ otočila se k ní Karolína.

„Ano, kočár už máme připravený,“ přikývla hraběnka Stradová. Netušila, jak hluboce ji zasáhne pohled, který se jí v tomto domě naskytl. Ještě teď cítila mrazení v zádech, když si vzpomněla na tu šílenou ženu, o níž se musel okamžitě postarat další císařův lékař. Děkovala Bohu za svou duchapřítomnost. Když zjistila, kdo Karolínu vězní, pochopila, že doprovod alespoň dvou lékařů je nevyhnutelný.

Karolína přistoupila k Petrovi. Ve hře svíček se zdála barva jeho tváře lepší než tam dole v kobce. Jako by se nad ním smrt smílovala a pomalu ho předávala zpět životu. Sklonila se k němu a políbila ho na rty. Zdálo se jí, že se mu zachvěla víčka. Možná to bylo jen její zbožné přání, protože v dalším okamžiku se vůbec nepohnula.

„Musím jít,“ oznámila dětem. „Věřte mi, že se už nic zlého nestane. Přisahám vám. Hraběnka Stradová a její muži se o vás jistě postarají.“

Hraběnka přikývla na souhlas. „Zůstanete tu. Uvidíme, jak se bude dařit vašemu otci. Zatím budete s ním, na to vám dávám své čestné slovo.“

Honzík se rozplakal a pevně se Karolíně chytil kolem nohy. Odmítal ji pustit. Potřebovali ji, byla jejich nová maminka, tak proč je tu nechává s cizími lidmi?

„Dohlédnu na ně,“ přislíbil jí i Jindřich, který právě vcházel a vzal si chlapce do náruče.

„Je to náš přítel,“ vysvětlila Karolína Markétě. „S ním se můžete cítit v bezpečí jako se svým otcem.“

Pak se ještě rozloučila s otcem Matheidem a následovala hraběnkou Stradovou z domu. Na černý kočár dopadala zář ohně, vycházející z kovového koše nárožního domu. Karolína se musela pevně ovládat, aby se nerozběhla zpět za Petrem a opět tak hraběnce o vlasek neunikla. Dnes už to ovšem není možné. Musí se setkat se svým pravým otcem, není cesty zpět. I kdyby se jí podařilo uprchnout, uspořádali by na ni hon další lidé, kteří by se skrze ni pokusili získat přímější cestu k císaři.

Ne, už toho bylo dost.

Nasedla do kočáru vedle hraběnkou a položila si dlaň na své mateřství. Její dítě žilo. Všichni budou konečně moci žít. Teď už jim nikdo neublíží.